

01

SPC
SLOVENSKI
PASTORALNI
CENTER DUNAJ

oznanilo

Jezus je beseda,
ki jo je treba razglašati.

Jezus je resnica,
ki jo je treba povedati.

Jezus je življenje,
ki ga je treba živeti.

Jezus je ljubezen,
ki jo je treba ljubiti.

Jezus je veselje,
ki ga je treba deliti
z drugimi.

...

Zame je Jezus
moje vse nad vsem.

Sv. Terezija

**2. nedelja
po Božiču**

leto VII /2010-16
03. januar 2016

NJEGOVI GA NISO SPREJELI

Kdo ne pozna bolečine staršev, ko se otroci zanje ne zmenijo več? Komu je danes tuja bolečina mladostnikov, ki ne doživijo ljubezni in razumevanja staršev? Kdo od nas ni doživel zavrnitve od človeka, od katerega jo je najmanj pričakoval? Ver-jetno je ena izmed najbridkejših

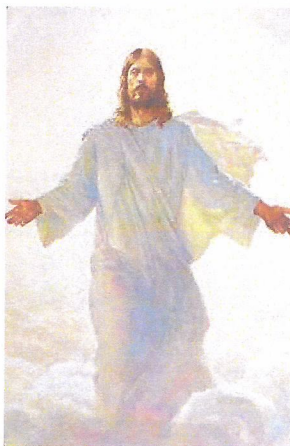
človeških izkušenj prav doživetje zavrnitve, še zlasti zavrnitev ljudi, ki smo jim hoteli dobro ali smo jim kaj dobrega tudi storili. Uvod v Janezov evangelij, ki opisuje »spust« Kristusa, Božjega Sina, opiše tudi zavrnitev Kristusa,

Božje Besede: »V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli« (Jn 1,11). »Svet je po njej nastal, a svet

je ni spoznal« (Jn 1,10). **Kristus, ki biva v Božji luči, se »spusti« na svet, občuti grenkobo zavrnitve. Vendar je njegova odločitev nepovratna. Ljudem se približa, stopi mednje in postane eden izmed njih: »Besedase je naselila med nami.« Človeštvo se zapira v svojo sebičnost in napuh, ki mu preprečujeta stik z Besedo,**

Kristus pa še danes hodi po cestah našega sveta, trka na vrata našega srca, tudi v zavesti, da ga mi lahko zavrnamo: »Stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu« (Raz 3,20). Kristus se je ponižal in se iz bivanja v luči spustil v svet teme in

greha. Poleg njegovega spusta pa obstaja še »spust« njegovega učenca – kristjana, Božjega posiljenca. Ob božiču mi je starejša vdova pripovedovala,

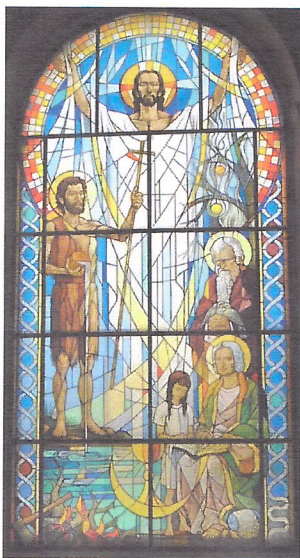
kako je skrbela za otroke, se zanje žrtvovala, a se je sedaj nihče od njih ne spomni. Niti za praznike. Njena ljubezen doživlja zavrnitev. »Izredno težko mi je zaradi tega, zlasti za praznike, a obenem prav ob praznikih čutim, kako mi je Bog blizu. To me drži pokonci,« je še dodala. Vedno sem občudoval ljudi, ki so zmogli v veri sprejeti razočaranja, življenjske udarce ter zavrnitve, in nikoli nisem razumel, kako morejo nekateri reči, da so verni, pa niso pripravljeni storiti prvega koraka in zaradi Kristusa sprejeti kake zahtevne naloge. **Tisti, ki v svoje življenje sprejme Kristusa in doživi njegovo ljubezen, bo v njem dobival moč, da bo tudi v trenutkih razočaranja zmožgal naprej.**

ZAKAJ SMO VČASIH MED MAŠO V TIHOTI?

Neka gospa se je vrnila od maše in začudeno dejala: »Le kaj je bilo danes duhovniku? Vedno, ko je rekel molimo, je malo počakal. Tudi po obhajilu je nekaj časa čisto tiho sedel. Slabo mu ni bilo, saj je še mlad, pa tudi molitev v knjigi ni iskal, saj ni nič brskal po njej.«

Le kaj je hotel duhovnik sporočiti s tihoto? Najbrž je hotel opozoriti vernike: Sedaj smo prišli v cerkev. V naši glavi se mota vse polno misli: na delo, skrbi za šolo, za družino, druge obveznosti. Toda sedaj – pozor! Tišina. Ustavimo se. Počeli bomo nekaj zelo pomembnega: pogovarjali se bomo z Bogom. Molili bomo.

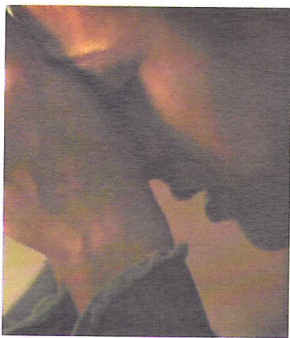
Tihota v bogoslužju je v službi zbranosti. Želi nam pomagati, da se zberemo k molitvi. V tem so si duhovni učitelji edini. Naj samo omenimo besede sv. Benedikta, »očeta Evrope«: »Molči, da boš slišal Boga!«

Ne moremo namreč slišati Boga, če je v naši notranjosti toliko drugih glasov. Najprej moramo te utišati, da nam lahko spregovori Bog.

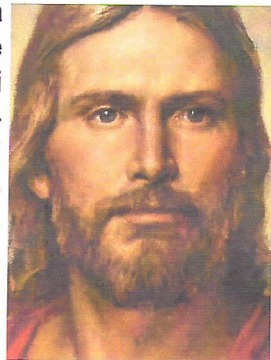
Tak namen ima tudi tišina v Svetem pismu. O tem nam lepo govori odlomek iz knjige modrosti: »Ko je bilo namreč

vse zavito v molčečo tišino in je noč prišla na pol svoje poti, je tvoja vsemogočna beseda iz nebes ... poletela» (Mdr 19, 14–15).

Jezus

Jezus se pokaže kot oseba, ki je tako izvirna, da nima primerjave v celotni zgodovini, zato tudi ni nič nenavadnega, da smo zgodovino pričeli na novo šteti prav ob njegovem rojstvu. Krščanski pogled na čas se zato razlikuje od vsakega drugega. Pri njem »ne gre preprosto za zgodovinsko prepričanje, ampak za teološki kriterij: prihod Kristusa je središče zgodovine, kajti samo on ji daje njen pomen in njeno odrešenjsko vrednost. Vsi dogodki zgodovine, predhodni ali tisti, ki sledijo, se nanašajo na Kristusa in se vrednotijo v luči osebe in delovanja njega, ki vključi v zgodovino svojo milost. Čas postane tako pogoj odrešenjske možnosti.

Zato tudi nam Jezus naroča, naj molimo v tišini in samoti: »Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem (Mt 6,6).

V bogoslužju pa poznamo tihoto že v samem začetku maše, ko nas duhovnik povabi h kesanju. Kratka tihota sledi mašnikovemu vzkliku »molimo«. Molč lahko sledi skupnim prošnjam za vse potrebe. Izkoristimo ga, da Gospodu izrečemo tudi svoje osebne prošnje. Prav tako lahko ostanemo nekaj trenutkov v tišini po obhajilu in se Bogu zahvaljujemo. Seveda pa je prav, da se že na mašo ali drugo bogoslužno srečanje pripravimo s tihoto. To pomeni, da ne pridemo kar »iz sveta« k bogoslužju, ampak se v tihoti pripravimo nanj.

SVETO PISMO

In Beseda se je učlovečila
in se je naselila med nami;
in videli smo njeno slavo,
slavo kakor
edinorojenega od Očeta:
polno milosti in resnice.
Janez je o njej pričeval
in klical: »Ta je bil,
o katerem sem rekel:
On, ki pride za menoj,
je pred menoj,
ker je bil prej ko jaz.«
(Jn 1,14–15)

Kjer Bog izgine,
človek ne postane večji.

Nasprotno: izgubi svojo Božjo čast,
izgubi Božji sijaj na svojem obličju.

Končno se izkaže zgolj kot produkt
slepe evolucije in kot takšen
je lahko uporaben in zlorabljen.

Prav to je potrdila izkušnja
tega našega časa.

(Benedikt XVI.)

STRAN ZA OTROKE

Svetla nova zvezda

Na nočnem nebu so sijale neštete zvezde. Toda noč je zasijala nova zvezda. Modri možje tam daleč na Vzhodu so preučevali nebo. Pogledovali so v svoje zapiske. Pogovarjali so se med seboj. Spraševali so se, kaj naj bi nova zvezda pomenila. »Nov kralj se je rodil,« so menili soglasno. »Novi kralj judovskega naroda,« so pomislili. »Moramo ga iti počastiti in pozdravit,« so sklenili. Vzeli so posode s posebnimi darili in na kamelah potovali proti zahodu. Zvezda jim je ves čas kazala pot.

Odgovori:

Od kod so prišli modri možje?

Kaj so videli na nebu?

Kaj so mislili, kdo se je rodil?

Kaj so dali v svoje posode za darilo?

Kako so potovali?

Zvezda je šla pred njimi,
pred Modrimi z Vzhoda,
in našli so te in se ti poklonili.
Zahvaljujemo se ti,
- da si nas poklical na pot,
- da te iščemo,
- da v slutnji svetlobe tipamo za teboj
in da te v živi veri najdemo,
nebojgleno človeškega
in neomajno Božjega.

Prinašamo ti

bleščeče zlato –

svoje hrepenenje,

kadilo –

svoje skromno čaščenje,

in grenko miro –

svoje najtišje bolečine.

Poišči tri razlike med tema dvema risbama.

Modri so te
oznanili svetu,
naj te
oznanjamo
tudi mi
z besedami,
dejanji
in zgledom.

Podpiraj nas,
da ne omahnemo.
Betlehemska
zvezda
naj nas vodi.

Zakaj nekateri ljudje nočejo ničesar vedeti o Bogu?

Gotovo so ti ljudje že kdaj rekli: »Boga sploh ni! Bog je izmišljotina.« Nekateri ljudje se nenavadno zavzemajo za to, da ni Boga. Zakaj so tako napadalni proti Bogu in hočejo, da izgine iz sveta vse, kar spominja nanj? Saj bi jim vendar lahko bilo vseeno. Morda Boga nočejo zato, ker bi morali potem svoje življenje povsem spremeniti. Če Bog obstaja, če je Bog res dober in hoče samo dobro, potem je popolnoma nemogoče lagati, prelamljati zakon, jemati mamila, goljufati druge in imeti samega sebe za središče sveta.

Veliko ljudi je brezbožcev zato, ker se jim zdi imenitnejše, da so sami nekakšen »bog« in sami določajo, kaj je dobro in zlo. Kdor samega sebe postavlja v središče sveta, je sebičen. Vsakdo je že doživel, da so sebični ljudje dokaj neprijazni. Sebičneži so pravzaprav brezbožci, ker v njihovo podobo sveta ne spada nič, kar je večje, lepše, bolj pametno, bolj sveto in bolj vredno čiščenja kakor oni sami.

Kaj, če ne morem najti Boga?

Obstajajo pa tudi ljudje, ki niso sebičneži, in vendar ne verujejo v Boga. Pogosto govorijo: Ne morem najti Boga, saj ga nikjer ne vidim. Takšnim ljudem je v pomoč, da temeljito preiščujejo. Gre za logiko. V ta namen moramo vključiti svoje sive možganske celice – in sicer 100%.

1. Vse, kar obstaja, ima v z r o k , razlog. Jaz obstajam, ker so me moji starši

spočeli. Pečine ob obali obstajajo zato, ker je prišlo do premikanja zemeljske skorje in so bile skale potisnjene nad vodno gladino. Če nekaj obstaja, potem mora vedno tudi obstajati nekaj, kar je to povzročilo.

2. Tudi vesolje obstaja. Vesolje je celota stvari in bitij v prostoru in času.

3. Zato mora nujno biti tudi nekaj, kar je vzrok/razlog za obstoj vesolja. Bilo bi povsem nelogično, če bi miš, morje in zvezde imeli razlog za svoj obstoj, vesolje pa ne. Tudi vesolje kot celota ne more obstajati kar tako.

4. Razlog za vesolje kot celoto mora biti večji in predvsem čisto drugačen kakor vse, kar obstaja znotraj vesolja. To, kar je ustvarilo »prostor in čas«, samo ne more biti del »prostora in časa«.

5. Ta »Nekaj«, ki je večji kot vse drugo na svetu in ki nujno mora obstajati, ker sicer vesolja ne bi bilo, imenujemo BOG.

Ljubi moj slovenski kristjan!

Naj se ti najprej opravičim, ker te bom tikal. Ampak ko je v meni dozorela odločitev, da ti pišem, in ko sem sedel za računalnik, se mi je vikanje zazdelo puhlo in formalno. Saj se vendar poznavam! Res ne zahajava v isto cerkev, a vendar pripadava isti Cerkvi, res velikokrat ne slišiva istih stvari, čeprav poslušava isto Božjo besedo, in tudi ne vidiva vedno istega, čeprav gledava isto. Si pa moj brat oziroma sestra v Kristusu. V istem Kristusu, vsaj o tem, upam, da ni dvoma.

Novo leto trka na vrata in k »staremu« bo nepreklicno treba postaviti piko. Upam, da si preživel »decembrske praznike«, kot se po novem reče adventu, in da, četudi si zapravlil zadnji drobiž, ki si ga ubranil pred recesijo, nisi zapravlil zadnje trohice pameti in ti je vsaj za trenutek uspelo ujeti Jezusov pričakujoči pogled iz jaslic. In ko sem že pri jaslicah, te prosim oziroma rotim, nikar jih še ne pospravi. Pusti jih, po stari krščanski navadi, stati do svečnice, saj boš šele tedaj, ko bodo trgovci in župani pogasili svoje luči, lahko v miru zrl v tiho Luč, ki je (ponovno) prišla na svet! Pridruži se trem kraljem (oziroma modrim, kot jih

modro imenuje Sveto pismo) in ob zlato, miro in kadilo položi tudi svoj dar: žalost ali radost, bedo ali bogastvo, bolečino ali

veselje ..., kar pač premoreš. In ne odlašaj z obiskom, ker bodo trgovci rdeče debeluharje v izložbah kaj hitro zamenjali z drugimi maškarami. Ali je morda prej na vrsti valentinovo? Saj ni pomembno ... Kar zmrazi me, ko pomislim, koliko prešustev in drugih nečistovanj se bo zgodilo pod krinko in »žegnom« svetega Valentina! Res je, da smo kristjani v začetku svoje zgodovine poganom prevzeli praznike in običaje, jim dali novo vsebino in jim vdihnili dušo, a hudo res je tudi, da si sedaj novodobni in sodobni pogani krščanske praznike jemljejo nazaj. Predvsem pa jim kradejo dušo! Predragi brat, sestra, bova to mirno gledala?!?

Če kaj, potem ti v prihajajočem letu iskreno želim blagoslova in zdrave pameti!

Po: G. Čušin

Ko pa so zagledali zvezdo,
so se silno razveselili.
Stopili so v hišo in
zagledali dete z Marijo,
njegovo materjo,
in so padli predenj
in ga počastili;
in odprli so svoje zaklade
in mu darovali zlata,
kadila in mire.
(Mt 2,10–11)

SVETNIK TEDNA

4. januar

ELIZABETA SETON

Elizabeth je bila prva svetnica Združenih držav Amerike. Rodila se je leta 1774 v New Yorku v bogati družini, ki je pripadala episkopalni

Cerkvi. Dvajsetletna se je poročila z bogatim trgovcem Setonom in mu rodila pet otrok. Vedno pa si je prizadevala za duhovno življenje. Veliko je molila in pogosto obiskovala svojo cerkev. Z drugimi mestnimi gospem je ustanovila »Družbo za pomoč ubogim vdovam«.

Požrtvovalno je pomagala siromašnim, bolnikom in umirajočim, tako da so jo klicali »protestantska usmiljenka«. V Livornu v Italiji je nato spoznala bogato trgovsko družino, ki ji je pomagala, da se je usmerila h Katoliški cerkvi. V Katoliško cerkev je bila uradno sprejeta 1805 v cerkvi sv. Petra v New Yorku. Preselila se je v Baltimore in tam ustanovila dekleško šolo. Ob njej so se začele zbirati mlade žene, da bi skupaj živele duhovno življenje in pomagale revežem. Živele so po pravilih usmiljenk sv. Vincencija Pavelskega. Umrta je za jetiko 4. januarja 1821.

OZNANILA

1. Moje voščilo za leto 2016 naj bo stavek, ki si ga zaželim vsak dan: "Naj bo lep ta dan!" Vam želim, da bi bil vsak dan lep :) Naredimo si, da bo tako.
2. V decembru smo postavljali jaslice in prenesli nekaj omar. Zakaj? - Ker smo v "knjižnici" naredili bife. Ta prostor je manjši in se ga da veliko hitreje in za manjši dar učinkovito segreti, pa še lažje je priti do njega. Ko bo kakšna večja skupina, lahko ogrejemo spodnji bife in dvorano in smo v spodnjih prostorih. Iskrena hvala vsem, ki ste pomagali pri urejanju tega in drugih prostorov. Iskrena zahvala g. Ludviku in ge. Anici, ki sta uredila šank v zgornjem skupnem prostoru. G. Wernerju se zahvaljujem, da je v preteklem obdobju zelo lepo očistil svečnike in popravil ter očistil sodček za blagoslovljeno vodo. Za cerkev smo kupili sveče na vosek - tako se izognemo čiščenju svečnikov.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 3. januar 2016

2. nedelja po Božiču

za + starše Novak in sina Štefana

NEDELJA, 10. januar 2016

3. nedelja po Božiču

za + Franciško in Katarino Lesjak

NEDELJA, 10. januar 2016

4. nedelja po Božiču

za zdravje

Blagoslov

Gospod, bodi pred menoj
in mi pokaži pravo pot.

Gospod, bodi poleg mene in me brani.

Gospod, bodi za menoj in me obvaruj
pred zalezovanjem hudobnih ljudi.

Gospod, bodi pod menoj,
reši me iz zanke in me ujemi, če padem.

Gospod, bodi v meni in me potolaži, če sem žalosten.

Gospod, bodi okoli mene in me brani pred tistimi, ki me napadajo.

Gospod, bodi nad mano in me blagoslovi. Amen.

Na novo se da začeti!

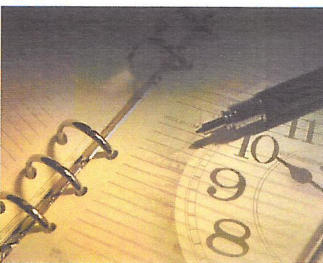
Res se da vedno začeti na novo. Ali je to mogoče, pa je odvisno od mene.

Moje življenje vedno določata dva zorna kota.

Eden je usmerjen vame od zunaj – to so stvari, ki se zgodijo okoli mene, na katere nimam vpliva, name delujejo od zunaj. Obsojena sem na nemoč, ko umira moja mama, ko je prekinjena moja delovna pogodba, ko mi kdo vzame prednost in doživim poškodbe v prometni nesreči ... To je prvi zorni kot.

Toda obstaja tudi drugi, ki poteka iz naše

notranjosti: neko mnenje lahko razumem kot izziv, neki problem kot pobudo svoji ustvarjalnosti in celo smrt kot preizkus svoje vere.

Nobenega vpliva nimam na to, kar se mi bo zgodilo v teh 365 še nepopisanih dnevih novega leta – lahko pa vplivam na to, kaj bom s tem počela in kako bom to sprejela, iz katerega zornega kota bom na vse gledala.

In prav s tem – kako bom to sprejela in kako bom s tem živela – lahko danes na novo leto začnem na novo. Pod tem, kako sem doslej živela, lahko potegnem črto – lahko in smem začeti na novo.

s. Andrea Schwarz,
Moj resnični božič

**STE SE DANES
ŽE NASMEJALI?**

“Hčerka moja, zdaj me pa že skrbi! Z Janezom hodiš že dve leti, pa ti še ni omenil poroke!”

“Saj jo je, mama. Takoj na začetku mi je povedal, da je že poročen.”

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33** (Matija)

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**